

[Udenrigsministeren.]

Formaalet for al Politik, kan leve i Tryghed, i Frihed og Fred.

Med den største Agtpaagivenhed følger vi den internationale Situation og dens Udvikling, der kan komme til at forme sig paa en Maade, som vi i Dag ikke kan forudse.

Det kan ikke nægtes, at der knap tre Aar efter, at den største Krig i Verdenshistorien fandt sin Afslutning, atter hviler mørke Skyer over Verden, og at mange er grebet af Uro, men jeg tror ikke, at der er nogen Regering i Verden, som ønsker Krig.

Ingen er dog i Stand til at garantere, at der ikke kan komme Krig. Den kan bryde ud paa Steder, vi ikke venter, og under Forhold, vi ikke kender.

Danmark vil opfylde de Forpligtelser, vi har paataget os ved De Forenede Nationers Pakt, men i det Tilfælde, som forhaabentlig ikke indtræder, at denne Organisation bryder sammen, vil vore Bestræbelser være rettet paa at skaane vort Land for en fremtidig Krigs Ulykker.

I denne Tid med stærke internationale Brydninger tror vi at gavne Danmark og tjene Fredens Sag ved inden for vor Evne og Mulighed at udbygge vort Værn.

Skulde Danmark imod al Ret og paa Trods af alle Pagter og Traktater blive angrebet, da vil vi af al vor Kraft forsvare det højeste Gode, vi har, Danmarks Selvstændighed, vor Frihed og vort Demokrati.

Alsing Andersen: De Forenede Nationers Opgave skulde være at bygge et Verdenssamfund paa den internationale Solidaritet mellem alle Folk. Een Verden er Maalet. De 3 Aar, der er gaaet siden Krigens Afslutning, har desværre ikke vist væsentlige Fremskridt hen imod dette Maal. I Øjeblikket er Spændingen mellem Stormagterne aabenbar. Der tales om „kold“ Krig og „varm“ Krig, skønt ganske sikkert ingen af de paagældende Magter ønsker en ny Krig. Men Erfaringerne fra den sidste Krig og de Begivenheder, vi har oplevet i de sidste 3 Aar, viser os i alt Fald ganske klart, at i een Situation vil Verden allerede i Dag være en Enhed, nemlig hvis Krigens Ulykke paa ny skulde blive en Kendsgerning. I saa Fald vil intet Land kunne undgaa paa den ene eller anden Maade at mærke Følgerne.

Derfor er Udenrigspolitik i Dag ikke blot et Regeringsanliggende eller et Rigsdagsanliggende. Det er noget, der angaar hver enkelt Borger. Bortset fra særlige Situationer — jeg tænker paa Grænsespørgsmaalet i 1920 og det sydslesvigske Spørgsmaal i Øjeblikket — har det heldigvis været

saaledes, at den danske Rigsdags Medlemmer og det danske Folk uanset Partifarve i det store og hele har været enige om vort Lands udenrigspolitiske Linie. Det anser jeg for noget meget betydningsfuldt. Erfaringerne har vist, at en saadan Enighed i Folket paa dette Punkt kan være af afgørende Betydning for et Land. Jeg haaber derfor, at denne Enighed ikke alene kan bevares, men ogsaa uddybes.

Mit Parti erklærer sig rede til at medvirke hertil, og jeg takker i denne Forbindelse den højtærede Udenrigsminister for hans Redegørelse i Dag over for Folket og dermed over for dansk Offentlighed. Jeg kan udtale min Tilfredshed med de Udtalelser, den højtærede Udenrigsminister fremsatte om Grønland, og det samme gælder de Udtalelser, han fremsatte om de sydslesvigske Forhold. Jeg finder derfor ingen Anledning til i Øjeblikket at gøre yderligere Bemærkninger om disse Spørgsmaal, men kan paa mit Partis Vegne give fuldstændig Tilslutning til den højtærede Udenrigsministers Udtalelser.

Naar jeg derefter vender mig til den internationale Situation, vil jeg først og fremmest hæfte mig ved de økonomiske Forhold, som raader i Verden, og som er af saa afgørende Betydning netop for vort Lands Fremtid. Vi har en dobbelt Pligt til at beskæftige os hermed, ikke alene fordi denne Verdenstilstand har økonomisk Perspektiv, men fordi et intimt økonomisk Samarbejde mellem Landene er en af de mest afgørende Faktorer for selve Fredens Bevarelse. Ogsaa af den Grund maa det internationale Samarbejde efter min Mening først og fremmest sættes ind paa det økonomiske Omraade i Genopbygningens Tjeneste.

Saa vel vort Land som andre Lande har som Resultat af Genopbygningsarbejdet i de svundne Aar kunnet konstatere, at Produktionen er steget op imod eller endog over Førkrigsproduktionen. Det er imidlertid en stor Misforstaaelse at tro, at Europa dermed er naaet over det værste. Den faktiske Tilstand viser tværtimod, at den værste, den sværeste Vej er tilbage. Odelæggelserne efter denne Krig baade i Europa og i den Del af Asien, der spillede saa stor en Rolle for de europæiske Handelsforbindelser, er saa umaadelige, at disse Lande ikke kan hjælpe sig selv paa Fode igen inden for en rimelig Tid. De mangler alle sammen mere eller mindre de samme Ting, de nødvendigt Ting for Befolkningens daglige Liv og for Produktionens Gang. De kan ikke forsyne sig selv dermed i tilstrækkeligt Omfang, og de kan ikke skaffe sig dem gennem